

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. II. Circa Christum Eucharisticum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

§. II.

Tentatio II. circa Christum Eucharisticum.

VI. **E**usebius Clericus non dubitat quidem de possibilitate Eucharistiæ, id unum tamen capere non potest, quomodo decorum Deo esse possit, se in cibum præbere, & per talem porrectionem se tot injuriis, irreverentiis, aliisque incommodis exponere. Quæritur, quâ ratione ab hac tentatione liberari debeat?

Responsio.

VII. Inprimis demonstratur, quòd Eucharistia sit summum amoris artificium, atque adeò, cum etiam Platone teste, amor sit gloriosissimum opus etiam in omni humilitate; neque dignius quâpiam divinitate sit, quàm charitas, meritò actus perfectissimus charitatis, qui est transformatio non moralis duntaxat, sed etiam physica in amatum, indecorus Deo videri non debet. Certè Anacreon jam olim duxit non fortunatiùs solliciturum corda amorem, quàm si intra pectus conderetur, & se pro te jaçtaret in viscera. Quod autem ille optavit, hoc in Eucharistia Christus implevit.

VIII. Secundò ostendatur, quòd Christus, testè Algero, propterea communicaverit sese hominibus, ut visibiliter etiam corporis & sanguinis sui mirifico Sacramento Ecclesiam sibi uniens & concorporans tantâ gratiâ insigniret, ut ipse caput ejus, & ipsa esset corpus suum; non tantùm nomine tenens, sed in veritate sui corporis verè sibi concorporatum, ut in illo

nullius gratiæ nobis esset divortium, cum quo nos solidaret tam unice unitatis Sacramentum, certumque esset hoc pacto nos cum ipso per ipsum similem dignitatis obtinere gloriam, quid autem in hoc non optime conveniens?

IX. Tertio ostendatur, quod, cum DEUS homines creavit ad visionem maiestatis suæ, & perfectissimam unionem moralem cum ipso per amorem, merito ipsi indecorum dici non debeat, si pignus illi perfectissimum ad talem beatitudinem relinquat, quale vel maxime est unio cum corpore Christi; nam, ut iterum Algerus advertit, non esset misericordiæ DEI & iustitiæ condignum, si eos repelleret à consortio, quibus tam familiariter uniri dignatur in hoc exilio, eiusque honoris vicissitudinem non rependeret in manifesta visione suæ Maiestatis; nam quomodo ibi fieret diversum, quod hinc factum est unum? Et quid ad salutem nobis deerit, cum ille, qui salus est omnium, nobis unitus fuerit?

X. Quarto ostendatur, si DEO indecorum non fuit, assumere humanitatem, eique realiter uniri, neque indecorum videri debeat, si se per Sacramentum eidem uniat, cum, ut S. Terefia advertit, majus sit beneficium hoc, quam DEUM fieri hominem, nam in Incarnatione non deificavit nisi animam & carnem suam uniens illam cum sua Persona; at in hoc Sacramento voluit DEUS deificare omnes homines, qui melius aluntur cibus, quibus à pueritia nutriti sunt, cumque in baptismo geniti fuisset ex toto DEO, voluit, ut ex toto se aleremur juxta dignitatem Filiorum, quam nobis tribuit.

XI. Quintò ostendatur, quàm decorum DEO sit, ut nobilissimum suum opus, & Corpus, cujus caput Christus est, Ecclesia videlicet, arctissimo modo unitum conseruetur; atqui coagulum hujus corporis Caro & Sanguis Christi sunt; per hæc enim mysteria non tantùm sumus unum cum Christo, sed inter nos; ardentissimâ enim charitate congelamur arctius; nam si uniti sumus Christo, & Christus nobis, non quoque inter nos per Christum uniemur juxta notum axioma: Quæcunque sunt eadem uni tertio, sunt etiam eadem inter se.

§. III.

Tentatio III. Circa Christi passionem.

XII. **A**lipius Ethnicus priùs, sed postea ad fidem conversus, etsi fateatur, in multis fidei nostræ articulis se grandem difficultatem pati, nullam tamen gravius sibi negotium facessere, quàm quòd Christus, cùm Deus sit, & unico actu virtutis redimere totum genus humanum potuisset, tantos tamen cruciatus & mortem tam ignominiosam & acerbam sustinere voluerit. Quæritur, quomodo hæc ei difficultas mollienda, aut eripienda sit?

Responsio.

XIII. Inprimis ei ostendat, quòd juxta privilegiariam legem Platonis nihil, quantumcunque vilessimum, vile censeretur, si ex amore fiat, eo quòd charitas omnem vilitatem & humilitatem commendet, uti præclare ostendit Balduinus dicens: *Tradidit Pater Filium, tradidit & se Filius, & hoc*